

Proloog

In de jaren tachtig sliep Vlaanderen. Bomma knoopte Joris' veters, terwijl hij leunend op haar schouder op de houten kist voor zijn bed stond. Eigenlijk had Bompa niet graag dat hij op die kist stond, maar als Bompa commentaar had, moest hij zelf dat jongske maar aankleden. Joris trok het zich niet aan, maar Bomma maande hem voortdurend aan om stil te blijven staan. 'Hoe doet uw moeder dat toch met u?', vroeg ze zich ten slotte wanhopig af. Joris haalde zijn schouders op en wiebelde zenuwachtig met zijn knie. Waarom hij op een doordeweekse dag zijn zondagse kleren moest aantrekken, dat interesseerde hem. Waar gingen ze naartoe? Bomma had het al tien keer gezegd, maar het concept begrafenis drong amper tot hem door. Dat het hem een dag van zijn zomervakantie kostte, daar was hij zich maar al te bewust van.

'Ge moogt hem geen koffie meer laten drinken', zei Bomma toen ze beneden waren. Maar Bompa haalde zijn schouders op. Joris had het van geen vreemde. Zo'n beetje koffie met véél melk en honing, dat kon toch geen kwaad? 's Morgens moest de dag goed beginnen.

'Ik ga mij omkleden, houdt gij hem nu maar bezig.'

'Vertel nog eens Bompa, over vroeger. Over den Duits aan het Albertkanaal. Hoe ge krijgsgevangen werd genomen. Hoe ge tegen de socialisten optrok, omdat zij tegen de koning waren. Vertel nog eens over hoe ge naar Brussel ging om rechten voor de Vlamingen op te eisen. Vertel, Bompa. Vertel.'

'Maar jongske toch, dat is allemaal verleden tijd. Daar hebben we nu geen tijd voor. Straks misschien. Straks ... Straks ...'

Toen Bomma terugkwam, had ze haar schoon zwart kleedje aan dat ze droeg toen Bompa werd gevierd in de parochiezaal. Ze zette haar hoedje op. Ze waren gereed.

De vogeltjes floten, de zon scheen. Joris was liever gaan sjotten, gaan ravotten ... Het ging weer saai worden. Als ze hem ergens mee naartoe sleurden, was het altijd saai. En ze moesten naar de kerk. Daar moest hij stilzitten. En hij kon zo moeilijk stilzitten. Daarom had Bompa hem het spelletje met de vlek geleerd.

'Joris, ge kijkt zo lang in de spot boven het altaar tot er een lichtende vlek voor uw ogen verschijnt. En met die vlek in uw ogen probeert ge alle heiligen in de kerk neer te schieten.'

'Wat voor ne katholiek zijt gij toch, hem zo'n dwaze spellekes le-

ren? En nu zit hij daar constant met zijn kop te draaien. Wat gaan de mensen zeggen?’, had Bomma daar eens over gezegd na de mis.

Voor de kerk stond een hele hoop mensen met vlaggen. Bompa pakte Joris op en zei: ‘Kijk daar jongske, Vlaamse Leeuwen. Kunt ge ze tellen? Probeert eens.’ En Joris telde ze, maar het lukte hem niet. Er kwamen er steeds meer bij. En Bompa liep van hot naar haar, mensen de hand schudden en een klapke doen. Zo kon hij ze toch niet tellen?

In de kerk moest Joris op Bomma’s schoot zitten, omdat er zo veel volk was.

‘Wie zijn dat, Bomma? Waar komen die mensen vandaan? Wie is dat in die kist?’

‘Maar zwijgt nu toch eens jongske, Bomma probeert de mis te volgen.’

‘Allez Joris, wat voor een vlag is dat daar op de kist?’

‘Een Hollandse vlag, Bompa.’

Bompa lachte. ‘Een Hollandse ... Ge moet nog veel leren, jongske.’

Zeker vier keer speelde Joris het spelletje met de vlek. Sint-Antonius had hij al vier keer geraakt, maar toen hij bij Sint-Michiel kwam, verdween de vlek voor zijn ogen, en moest hij opnieuw beginnen. Hij zuchtte. Het was precies alsof de mis langer duurde dan anders. Zondags mocht Joris mee naar ’t hoogzaal als Bompa orgel speelde. Dan mocht hij strips lezen. Jommeke en Suske en Wiske. Soms Kuifje, maar dat vond Joris niet zo goed. Veel te veel tekst.

‘Wat voor ne katholiek zijt gij nu toch? ’t Manneke boekskes laten lezen tijdens de mis’, zei Bomma toen ze het had gezien vanuit de kerk.

‘Kijk Joris, is dat uw vriendeke daar niet?’, en Joris volgde Bompa’s vinger tot een rij mensen vooraan in de kerk. En hij herkende zijn vriendje van in de klas. Joris wilde wuiven, maar net toen hij zijn arm omhoog wilde steken, sloeg Bomma die weer naar beneden. ‘In de mis moet ge u gedragen, manneke.’

Toen de mis eindelijk voorbij was, trokken de mensen in stoet naar buiten. ‘Gaan we naar huis, Bomma?’

‘Straks ... Straks ...’

Ze trokken voorbij de parochiezaal, over het Engelsveld, naar het kerkhof. Achter de bomen zag Joris de jongens van zijn school spelen in hun kamp. Joris riep: ‘Kenneth! Wesley!’

‘Zijt nu toch eens stil, dat past hier niet. Hier moet ge zwijgen’, kijfde Bomma. Joris keek verongelijkt naar Bompa. ‘Nu niet Joris, nog efkes wachten.’

Bomma trok Bompa aan zijn mouw. ‘Dat zijn moeder hem laat omgaan met dat soort van de cité, dat snap ik niet.’

‘Niet nu, Mariette. Niet nu ...’

Bompa pakte Joris bij zijn hand en zei: ‘Subiet gaan we koffiekoe-ken eten in de parochiezaal. Gaat al maar. Maar maakt uw deftige kleren niet vuil.’ En Joris liep zo hard hij kon naar de parochiezaal. De zaal stond vol lange rijen met papieren tafelkleden gedekte tafels.

‘Ha, ’t manneke van Vangenechten. Zijn ze er bijna?’ Joris zei niks, hij stond te draaien en probeerde aan niks te denken. Want grote mensen konden zijn gedachten lezen. Een tijd geleden had hij samen met de jongens van zijn klas kikkers opgeblazen aan de putten, en toen hij thuiskwam, zei Bomma: ‘Ge hebt precies iets op uw geweten.’ Sindsdien was Joris ervan overtuigd dat volwassenen zijn gedachten konden lezen.

De mensen kwamen stilletjesaan de zaal binnengesijpeld. Een voor een. Joris zocht Bomma en Bompa, maar hij kon ze niet direct vinden. Zijn hart sloeg in zijn keel, en hij voelde de tranen al komen. Gelukkig stapte Bompa de zaal binnen voor hij begon te schreien. Er is niks zo belachelijk als voor vreemde grote mensen beginnen te blèren, zoals toen hij in de GB zijn moeder was kwijtgeraakt. Toen heeft hij staan blèren tot de mensen zeiden: ‘Ocharme het jongske, geeft het rap vijf frank dat het stopt.’

De koffiekoecken smaakten goed. Hij at er zeker vijf op. En nog een paar grote stukken krentenmik en een snee of twee suikerbrood. Zijn oogleden werden zwaar en hij kroop bij Bomma op schoot. Mama zei dat hij dat niet mocht doen waar andere mensen bij waren, dat Bomma dat niet zo graag had, dat ze er ongemakkelijk van werd. Maar hij was zo moe.

‘Ik ga met dat manneke naar huis. Ziet dat ge thuis zijt voor het eten. We eten pas vanavond warm, want het ventje heeft zijn kas hier al volgespeeld.’

Hand in hand liepen ze over straat. Bomma en Joris.

‘Wie was dat, Bomma?’

‘Wie jongen?’

'Daar in de kerk?'

'Een meneer die Bompa kende.'

'Wie was dat dan?'

'Gewoon, iemand die Bompa kende.'

'En hoe kende Bompa die dan?'

'Manneke, gij met uw lastige vragen altijd. 't Is tijd dat we u te rusten leggen.'

Thuis trok Bomma Joris' zondagse kleren uit en zijn ravotkleren aan. Daarna gaf ze hem een Suske en Wiske en legde hem op de grote bank in het salon, met een geruite deken. *De schat van Beersel*. Joris kon eindeloos dezelfde Suske en Wiskes lezen, hij kreeg er nooit genoeg van. Maar halverwege viel hij in slaap.

Toen hij weer wakker werd, zat Bomma aan de grote tafel in de eetkamer kruiswoordraadsels op te lossen.

'Is Bompa nog niet terug?'

'Nee, jongske.'

'Mag ik gaan spelen?'

't Is goed, maar niet te ver. En niet te veel met die mannen van de cité rondhangen. En kijkt uit voor uw kleren. En zoudt ge geen trui aantrekken. En ...' Maar Joris was al lang de deur uit.

Hij wilde terug naar het Engelsveld, naar het kamp, naar Wesley en Kenneth. Maar Joris mocht van Bomma niet met de jongens van de cité spelen. Normaal trok hij zich daar weinig van aan. Maar als Bompa hem vanuit de parochiezaal zag en het tegen Bomma zei, zou hij toch weer naar zijn voeten krijgen. Daarom ging Joris naar het voetbalveld, waar de jongens van de nieuwe verkaveling achter de beek de Rode Duivels speelden. Het waren stomme jongens. Iedereen was er Jean-Marie Pfaff, maar een ploeg met alleen maar keepers geraakt niet ver. Bomma zei dat de mensen van de nieuwe verkaveling niet van het dorp zijn. Wat Joris gek vond, want hij woonde in de verkaveling voorbij de grote steenweg, waar ze aan het werken waren, en hij was toch van het dorp?

Zoals gewoonlijk wilden ze niet eerlijk spelen en toen de bal voor de zoveelste keer in de beek belandde, trapte Joris het af. 't Was ook altijd iets.

Joris rook de soep vanop de oprit, maar Bompa was nog altijd niet thuis. Bomma stond aan het fornuis in de potten te roeren.

'Joris, jongske, hoe ziet gij eruit?! Uw broek is helemaal zwart. Wat hebt gij gedaan?'

'Gesjot, Bomma.'

'Toch niet met die mannen van de cité?'

'Nee, Bomma.'

'*Allez*, ga uw handen wassen. En trekt een ander broek aan. We wachten nog op Bompa.'

Maar ze moesten lang wachten en ze hoorden op de staande klok de tijd wegtikken. Bomma werd zenuwachtiger. 'Nu is het toch echt godgeklaagd. Straks is alles koud. Manneke, ga uw grootvader eens halen.' Bomma was kwaad, want ze noemde Bompa alleen maar grootvader als ze kwaad was.

'Moet ik naar de parochiezaal?'

'De parochiezaal? Hmpf. Ga maar naar Stanske. Daar zal hij wel zitten.'

En dus ging Joris naar Stanske, het café aan 't fabriek, bijna onder de brug die ze bouwden om de ringweg langs de nieuwe verkaveling te leiden. Daar mochten ze nooit, nooit, nooit komen. Veel te gevaarlijk, met al die grote machines. Joris pakte zijn fiets en racete langs de baan. Er was amper verkeer, maar dat ging wel veranderen, met die ring. 'Voor 't fabriek doen ze alles, maar voor de mensen in het dorp juist niks', zei Bomma. Joris deed alsof hij in de Tour de France fietste. Daar keek hij 's namiddags met Bompa naar.

Bompa zat met een groepje mensen aan de grote tafel bij Stanske en zag hem direct. Hij riep: 'Joris!'

'Kijk eens, dit is Joris. De kleine van onze Bruno. Geeft eens een beleefd handje aan de mensen. *Allez*, Joris, zet u op dat bankske en zijt braaf.'

'Bompa, ge moet naar huis komen, de soep wordt koud.'

'Jaja jongske, direct. Stanske, geeft dat manneke eens een limonade.'

Joris nam zijn limonade en ging op het bankje in de hoek zitten. Hij keek naar de mannen aan de toppenbiljart. Buiten rolde de ijsco-kar voorbij. Hij hoorde de sirene van 't fabriek. De gazettenwinkel, waar hij zaterdag zijn bollen haalde, sloot zijn deuren. Joris dronk nog een limonade en bekeek de affiches op de muur van het café. Hij keek naar het hangertje aan de broekriem van een meneer bij Bompa aan tafel. Twee zilveren bliksemschichten die oplichtten in het zon-

licht dat door de openstaande deur scheen. Hij tuurde over de grote vlakke achter de steenweg, waar de nieuwe ringweg zou doorsteken. En hij keek naar Stanske, die met een vliegenmepper de vliegen van de toog weghield.

‘En wat hebt gij dan voor Vlaanderen gedaan dat zo groots is?!’

Joris keek verschrikt op van Bompa’s geroep. Bompa stond recht en stootte een aarden jeneverfles tegen de grond.

‘Kom jongske, we zijn hier weg. Ik groet u, heren. Maar u niet van harte, Seynaeve. Kom Joris.’

Bompa pakte Joris’ hand vast en sleurde hem het café uit.

‘Wacht Bompa, mijn fiets staat nog tegen de muur. Wacht ...’

Bompa nam het fietsje bij het stuur en duwde het voort. Hij ging zo snel dat Joris hem met zijn korte beentjes amper kon bijhouden. Pas bij het muurtje dat de achtertuin scheidde van de weiden van de boeren, stopte Bompa. Hij leunde tegen het muurtje en zuchtte. Eventjes bleef hij stil. Hij keek voor zich uit. Naar alles. Naar niets in het bijzonder.

‘Joris?’

‘Ja, Bompa?’

‘Komt eens hier. Hoe oud zijt ge nu?’

‘Zeven, Bompa.’

‘Zeven ...’ En weer zuchtte Bompa.

‘Weet ge nog, Joris, dat ik u een verhaaltje ging vertellen van vroeger?’

‘Ja.’

‘Awel, hier hebt ge het. Ik ga u iets vertellen, en ge moet beloven dat ge het nooit meer gaat vergeten. Dat ge het altijd zult onthouden. Beloofd ge dat, jongen?’

‘Ja, Bompa.’

‘Joris, toegeven dat ge fouten hebt gemaakt is geen schande. Volharden in de dwaasheid, dat is dom. Hebt ge het begrepen?’ En Joris knikte, al wist hij eigenlijk niet goed waarom.

Toen ze weer thuis waren, zei Bompa geen woord meer. En Bomma ook niet, die keek alleen vies. Direct na het eten ging Bompa rusten. Bomma en Joris keken naar de tv. Naar *Hoger lager* op Brussel 1. Maar Joris was er met zijn gedachten niet bij. Hij dacht aan wat Bompa die avond tegen hem had gezegd. En hij vroeg aan Bomma wat dat

betekende: toegeven dat ge fouten maakt, is geen schande, maar volharderen in de dwaasheid is dom.

‘En wie heeft u dat gezegd?’

‘Bompa.’

‘Bompa? Daar moet ge niet naar luisteren, die heeft het zot in zijn kop. Die kraamt vandaag de grootste onzin uit. Trekt het u niet aan.’

Maar Joris trok het zich wel aan. En toen Bomma hem die avond in zijn bed legde, hem een kruisje gaf en ze samen een onzevader baden, dacht hij er nog steeds aan. Hij hoorde Bompa over de gang snurken. Hij kon er met zijn verstand niet bij. Grote mensen, pfff ... En Joris droomde dat hij kapitein was op een groot piratenschip.

Vlaanderen sliep vredig verder.

Drakendoder

1. So now you're back (from outer space)

Ik steek mijn gsm in mijn broekzak en trek de kraag van mijn jas recht. Ze heeft een ander. Het kutwif. De hoer. De slet. De ranzige, achterbakse, bekakte tuthola. Ze vertelde het me net. Tussen de soep en de patatten. We moeten nog eens praten over de rekening, de waarborg, de sofa, en o ja, ik heb een nieuwe vriend. Fantastisch. Ik ben nog geen maand weg en ze rotzooit al met een andere vent. Waarschijnlijk een van die opgepompte fitnessseikels van haar werk. Als dat het soort vent is dat ze wil, dan ben ik blij dat ik van haar af ben, mevrouw 'ik zie het niet meer zitten'. Drie jaar hebben we samengewoond en dan krijg je de mededeling: oprotten. Dat was het. Ook weer een paar jaar van mijn leven die ik nooit meer terugzie. Er zat niet veel anders op dan terug naar mijn ouders te gaan. Mijn moeder bekeek me met een blik vol verachting en vertederung. Blij dat ik terug was voor de kerst, pissig dat het uit was met Freya. Ze vroeg hoe het zover was kunnen komen. Weet ik veel. Ze vroeg wat ik nu ging doen. Weet ik veel. Ze vroeg of ik wilde blijven tot ik het wist. Klotezooi. Als student sliep ik in het weekend nog op mijn oude kamer, maar nu lijkt het een flashback naar mijn puberteit. Mijn ouders hebben haast niets aan mijn kamer veranderd. Een poster van Metallica, een poster van Pearl Jam, een stereo-installatie, een rits cd's waarvan ik nu ontken dat ik ze ooit heb gekocht, een aftandse pc, een ouderwetse 16-bit Super Nintendo en een tv. Het museum van mijn jeugd.

Ik druk mijn sigaret uit tegen de regenpijp en ga weer naar binnen. Zodra ik de deur open, duwt Wes een pint in mijn handen. Zonder veel omhaal, totaal nonchalant. Alsof ik nooit weg ben geweest. Ik had hier evengoed al die jaren aan de toog kunnen zitten, geen kat zou het verschil merken. De KWB kaart nog altijd in het hoekje achter de biljart, onder de portretfoto's van de wieskampioenen. De puberende jeugd hangt nog altijd rond de sjotterbak, waar ze op een afgeleefde gettoblaster techno draaien zodat ergens in het midden van het café lokale radio Desperado voorzien wordt van *90 beats per minute*. En Stanske sakkert nog altijd dat ze hun muziek zachter moeten zetten. Maar niemand zegt iets. Want de jeugd moet een bezigheid

hebben tijdens de doodsaie wintermaanden. In de lente kunnen er tentfuiven worden georganiseerd, en barbecues aan de putten. In de winter is het zuipen of verzuipen.

Als puber zat ik hier elk weekend samen met Wes, Jef, Demident en Klaas de alternatieve scene uit te beelden in een wereld vol Johnny's en Marina's. Hoewel. Demi behoorde eerder tot die laatste klik. Maar omdat we hem al heel ons leven kenden, en omdat een maat nu eenmaal een maat is, was hij een van ons. En zo bleef het, heel onze jeugd lang. Tot die laatste zomer, toen we afstudeerden aan het college. We gaven ons vat van de achttienjarigen, organiseerden feestjes, zopen en smoorden ons te pletter aan de putten, zochten ruzie met Hollanders van de campings die onze meisjes kwamen inpikken ... Kortom, een zalige zomer. En daarna begon de grote verstuiwing. Klaas, Jef, Wes en ik vertrokken naar Leuven; Demi ging werken in 't fabriek waarvan hij ooit had gezworen dat hij er nooit zou werken. En toen waren we nog met vier.

Wes was de eerste in zijn familie die ging studeren. Zijn ouders waren ongelooflijk trots op hem. Toen ze hem inschreven in Leuven, namen ze een foto van hem aan de Lakenhallen. Die foto heeft heel lang bij hen in de woonkamer gestaan. Zijn universitaire carrière was echter niet bepaald een succes. Wes en ik zaten samen in pol en soc, of *pull and suck* zoals wij het noemden. De venten konden zich alleen wereld verbeterend afrukken, en de wichten dienden enkel om te zuigen. Buiten zuipen en wiet smoren deden we niet veel, maar ik was gelukkig op tijd aan mijn cursussen begonnen. Hij niet. Toen hij na zijn tweede zit thuiskwam met een stukje papier waarop stond 'niet geslaagd', gaven zijn ouders hem nog één kans. Daarna was het naar 't fabriek. Wes vloog in zijn boeken, maar halverwege het academiejaar was het al duidelijk dat het niets zou worden. We hebben het dan maar op een ongelooflijk zuipen gezet, om toch nog iets van zijn Leuvense tijd te maken. Gevolg was dat ik mijn tweede kan mocht bissen en hij aan de band kwam te staan. En toen waren we nog met drie.

Klaas exploreerde in Leuven volop zijn homoseksualiteit, en kwam terecht in een groepje waar wij niet veel mee te maken hadden. Ze zeggen dat Klaas er hoogstpersoonlijk voor verantwoordelijk was dat de helft van de mannen in zijn jaar Germaanse filologie kontneuker werd. Maar ze zeggen ook zoveel. We zagen hem soms paraderen in

Leuven. Nichterig, macho, extravagant, intellectueel, strandjanet ... Afhankelijk van de fase waarin hij op dat moment zat. In elk geval, toen waren we nog met twee.

't Is te zeggen. Met Jef had ik eigenlijk weinig contact, die was te diep weggezonden in zijn studies landbouwkundig ingenieur. We keken samen naar de Champions League, we poolden samen, we gingen af en toe eens op café. Vooral op zondagavond, als we net terug in Leuven waren. Maar daar hield het ook op. En toen waren we, ja ... tja.

In het weekend zagen we elkaar dan weer bij Stanske, en leek er niets veranderd. Of we deden toch alsof. We goten onszelf vol bier en trokken naar baandiscotheken in de wijde omtrek. Dat laatste vooral om Demi koest te houden. Uiteindelijk leerde ik Freya kennen en studeerden we af. Klaas en Jef keerden terug naar het dorp, en ik bleef met Freya in Leuven hangen. Zo gaat dat in het leven, we verloren elkaar uit het oog. En nu zit ik hier. Weer.

Stanske is fel achteruitgegaan. Ze mankt, en kreunt bij elke stap die ze zet. Eigenlijk is ze alleen nog maar kassierster, iedereen tapt zijn eigen pinten en schrijft die op een blok achter de toog op. Op het einde van de avond rekenen ze af bij Stanske. Vroeger was dat ook al zo, maar toen had Stanske alles beter in de gaten. Tegenwoordig dommelt ze regelmatig in en doet iedereen maar wat.

De mannen doen hun uiterste best om medeleven te tonen, maar eigenlijk kan het ze allemaal weinig schelen. Ze kenden Freya amper. Ik heb haar een paar keer meegenomen, maar dit vond ze van het goede te veel. Om niet te zeggen: ze kon mijn vrienden niet uitstaan. Misschien had ik het toen al moeten weten. Demi zegt dat het een spijtige zaak is dat het uit is met Freya, dat het een lekker wijf was en dat hij haar ook wel eens graag geneukt had. De demidiaanse wijze om een mens een hart onder de riem te steken. Volgens Wes is het een uitgemaakte zaak en moet ik blij zijn dat ik er vanaf ben. Punt. En volgens Jef had ik beter moeten weten. Alleen Klaas lijkt iets te ver-tonen wat zou kunnen doorgaan voor oprechte sympathie.

Het ergerlijkst zijn al die vage figuren die ik hier tegenkom en absoluut niet in een context kan plaatsen, laat staan dat ik hun naam nog weet, maar die wel vragen of en waarom ik terug ben. En dan mag ik voor de honderdste keer poken in de verse wonde. Omdat ik verder weinig met die kloden te maken heb en onze gespreksstof eer-

der gelimiteerd is, lullen ze maar een eind weg over hun leven. Je kan niet geloven hoe beperkt sommigen van die apen zijn. Van die eikels die nu nog exact hetzelfde doen als acht jaar geleden. In de week aan de band staan en voor de tv hangen, zaterdags voetballen bij een caféploeg en zichzelf potdicht hijsen en zondags de familie aflopen en taart vreten. Het enige wat er bij hen de laatste jaren is veranderd, is dat ze getrouwd zijn, een huis hebben gebouwd, een paar koters hebben gekweekt en ondertussen alweer gescheiden zijn. Hoe vaak je het woord co-ouderschap op zo'n avond hoort, is niet te schatten. Je gaat bijna denken dat je een trend hebt gemist. Hoewel. Als ik ondertussen getrouwd was met Freya en haar dat kind had gegeven waar ze zo om kon zagen, dan zat ik nu ook over co-ouderschap te lullen. Dan had ik over niks anders geluld. Maar eigenlijk valt dit best mee. Ik bedoel, toen Freya me vertelde dat ze een einde maakte aan onze relatie, stortte heel mijn wereld in. Nooit zou er nog iets kunnen zijn buiten mij en Freya. Tranen met tuiten huilen, haar smeken om zich te bedenken, beloven dat ik zou veranderen. De normale dingen die je doet als je radeloos bent. Maar ik ben niet het in elkaar gestuikte hoopje ellende dat ik dacht te zijn. Ik hou me staande, tegen alle verwachtingen in. Het zijn niet mijn beste dagen, maar hier lijkt het alsof Freya nooit heeft bestaan. Alsof ik ben teruggeworpen in de tijd. Mensen veranderen niet, het zijn de omstandigheden die veranderen. Joris Vangenechten, ouwe rukker, wees welkom in de nieuwe omstandigheden. Laten we er het beste van maken.